Nedjelja, 31.03.2013.g.

Jučer navečer, na MISI USKRSNOG BDIJENJA doživio sam jedan, baš

onako duhovno ispunjujući, trenutak.

Na početku mise, u crkvu je ušla procesija gdje je jedino svjetlo u crkvi

bilo ono koje je dolazilo od plamena jedine upaljene svijeće, one koju je

dragi župnik upalio vani pred crkvom, na zapaljenoj vatri, VELIKE

USKRSNE SVIJEĆE, koja će tokom ove godine uvijek biti upaljena kod

krstionice, prilikom krštenja djece.

Nakon ulaska u crkvu, procesija je stala a dragi župnik je na glas

izgovorio: "SVJETLO KRISTOVO!"

A mi smo svi odgovorili: "BOGU HVALA!"

Nakon toga je svijeću spustio prema ministrantima koji su si onda s

njezinog plamena zapalili svoje svijeće.

GLEDAJUĆI TAJ PRIZOR, U JEDNOM

TRENUTKU SAM SE PRISJETIO

TRENUTAKA U SVOJEM ŽIVOTU, NAKON

OBRAĆENJA, KADA SU MI MNOGI, U

RAZNIM SITUACIJAMA, ZNALI REĆI DA

MI SAMI, SVOJIM PONAŠANJEM U

SKLADU S VJEROM KOJU

ISPOVIJEDAMO, SVOJOM OSOBNOM

MOLITVOM, SVOJIM DJELIMA

MILOSRĐA, SVOJIM SVJEDOČENJEM

DRUGIMA NA TOME ŠTO NAM JE

GOSPODIN LIJEPOGA UČINIO ŽIVOTU,

NE MOŽEMO BAŠ NEŠTO VRLO UČINITI.

A JA SAM ONDA I DANAS, DUH SVETI ME U TOME

NADAHNJIVAO I JAČAO, SVIMA GOVORIMO DA MOŽEMO, DA

SVAKI OD NAS MOŽE PUNO, DA SE NE TREBAMO TIME

ZAMARATI, DA O TOME ODLUČUJE GOSPODIN.

NA NAMA JE SAMO I UVIJEK DA UČINIMO ONO ŠTO MI

MOŽEMO, A DALJE ĆE GOSPODIN KAKO JE NJEMU DRAGO.

I DA ĆEMO ONDA VIDJETI SLAVU BOŽJU, KADA SE PO NAŠIM,

NAIZGLED MALIM ČINJENJIMA I TRUDU, KASNIJE DOGODE

VELIKE, PREKRASNE DUHOVNE RADOSTI.

I uvijek sam znao reći da ako ja nekako dovedem do Gospodina jednog

brata ili sestru u vjeri, do mise, ispovijedi i dr., a on ili ona iza toga još

jednoga, tada smo to onda već troje.

A tu su onda i naše obitelji, rodbina, prijatelji…

Pa nas troje još troje, pa nas je već šestero… i naše obitelji, rodbina,

prijatelji…

KAKO LI SE TO ONDA NASTAVI ŠIRITI PROGRESIJOM, BEZ

DALJNJEG NAŠEG UČESTVOVANJA, POD VODSTVOM GOSPODINA

I DUHA SVETOGA!

Kad se sjetim zatvora… Došao sam i bila je misa jedanput na mjesec. I 5

zatvorenika na toj misi u sobi od 15-tak m2. To je bilo sve od duhovnog

života.

A MENI JE TOLIKO TREBAO GOSPODIN!

JA SAM GA TOLIKO ŽELIO, VIŠE I VIŠE!

Pa smo onda, kada sam ja i još neki pokazali volju, lako nagovorili

svećenika koji nam je dolazio na mise, da nam dođe svaki tjedan.

Pa sam onda, radi velike želje za molitvom i rastom u vjeri, molio svaku

večer u toj sobi za mise. Nakon mjesec dana nagledavanja i kontrole od

strane čuvara i drugih zatvorenika, priključio mi se još jedan, pa još

jedan, pa još jedan zatvorenik…

A ja nisam činio ništa posebno, revolucionarno, nisam spašavao svijet,

činio čudesa… Ne, ja sam samo htio čim više rasti u Gospodinu, još ga

bolje spoznati, činiti samo ono što sam mogao…

Kada sam iz toga zatvora izlazio nakon nešto više od 7 mjeseci,

misa je bila svaki tjedan, premjestili smo ju u puno veću salu za

sastanke, na misi je bilo 25-30 zatvorenika, pjevali smo pjesme,

molili molitve vjernika koje smo sami sastavili, nas 8-9 je svaki

dan molilo krunicu, bio nam je na naš poziv u posjeti i biskup

Sisački, napravili smo i dobili odobrenje za postavljanje našeg

katoličkog panoa u zajedničkim prostorima, gdje smo ga svaki

tjedan uredili s aktualnim temama, za Uskrs smo izdali jedan

broj zatvorskog lista samo sa vjerskim temama…

Sve to samo za nekih 7-8 mjeseci.

Ja sam samo činio ono što sam ja mogao a

za ostalo se pobrinuo Gospodin.

Ili, kada sam počeo sam ovim svojim Duhovnim dnevnikom, rekla mi je

jedna draga sestra u vjeri da ako neću dati mogućnosti komentiranja, da

mi to nitko neće čitati.

JA SAM JOJ SAMO REKAO DA TO NIJE MOJE NI NJEZINO, DA

ME GOSPODIN I NJEGOV DUH SVETI NA OVO NADAHNJUJU, DA

JA ČINIM SAMO ONO ŠTO JA MOGU, A DA OSTALO

PREPUŠTAM DA SE GOSPODIN O SVEMU POBRINE, TKO ĆE I

KOLIKO ČITATI.

JA SAMO ČINIM SVOJE, ŠTO OSJEĆAM DA MOGU I DA TREBAM.

I evo, ja i dalje pišem po nadahnućima koje dobijem, draga braća i sestre

u vjeri to čitaju i pokušavaju u svemu tome naći i nešto za sebe.

A OSTALO ČINI GOSPODIN. I TAKO SE

ON PROSLAVLJA.

A sve mi je to "projurilo" kroz glavu kada sam gledao kako jedan plamen

svijeće, u mraku crkve, pali drugi, mali plamen male svijeće, pa još jedan,

pa još jedan… u nikakvoj žurbi, polako…

Onda oni mali plamićci idu dalje pa pale oni svaki jedan plamen na

drugim malim svijećama…

A SVJETLO KRISTOVO, POVEĆAVANO SA TIM MALIM

PLAMIĆCIMA, IZ TRENUTAK U TRENUTAK, POSTAJALO JE JOŠ

JAČE I TAMA SE IZ CRKVE POČELA POLAKO ALI SIGURNO

POVLAČITI…

A NIKAKVO ČUDO SE NIJE DOGODILO, NIŠTA ŠTO BI BILO ZA

SPOMENUTI U NOVINAMA ILI NA TELEVIZIJI, ČAK I U

NAJBIČNIJEM RAZGOVORU… NE, NIŠTA OD TOGA.

SAMO JE JEDAN MALI PLAMEN SVIJEĆE UPALIO MALI PLAMEN

NA JEDNOJ DRUGOJ MALOJ SVIJEĆI.

JER JE TAJ, KOJI JE NOSIO TU MALU SVIJEĆU S MALI

PLAMENOM, HTIO UPALITI DRUGI MALI PLAMEN.

ČINIO JE SAMO ŠTO JE MOGAO. SVOJIM PLAMENOM UPALITI

DRUGI PLAMEN KOJI JE MOGAO.

NIJE MOGAO UPALITI TAKAV PLAMEN DA SE ODMAH

RASVIJETLILI CIJELA CRKVA. NE, TO NIJE BILO NJEGOVO,

NEGO SAMO ONAJ KOJI MU JE DOŠAO. MALI KAO I NJEGOV.

ALI, NAKON NEKOG VREMENA CRKVA JE SJALA U PUNO

SJAJU SVJETLA, TAMA SE POVUKLA.

A SVE JE POČELO OD JEDNOG MALOG PLAMENA. I NJEGOVE

VOLJE DA ZAPALI SLIJEDEĆI MALI PLAMEN…

ZA OSTALO SE POBRINUO GOSPODIN.

O, KAKO JA U TO VJERUJEM!

DA MALI PLAMIČCI ZAPALJENI U

NAŠIM MALIM SRCIMA MOGU SVIJETU

DONIJETI TOLIKO SVJETLA!

SAMO DA ONIM ŠTO MOŽEMO UČINITI,

ŠTO MOŽEMO REĆI, NAPISATI,

POKAZATI… UPALIMO PLAMIČAK VJERE

U SRCU ONIH LJUDI KOJE NAM

GOSPODIN POŠALJE NA NAŠ ŽIVOTNI

PUT.

OKRENIMO SE OKO SEBE…

A sve me to sa sjetom podsjetilo na to kako se teško danas draga braća i

sestre u vjeri odlučuju da SVE ONO ŠTO SE NJIMA DOGAĐA U

NJIHOVOM DUHOVNOM ŽIVOTU, GDJE VIDE GOSPODINA DA

DJELUJE, GDJE IH JE PREKO LIJEPIH I MANJE LIJEPIH

SITUACIJA UVJERIO DA JE TU, U NJIHOVOM ŽIVOTU, I DA ĆE

SVE BITI DOBRO…

Mnogi od njih to ne čine i zbog toga što jednostavno ne vjeruju da bi to

što se njima dogodilo bilo nekome važno, potrebno, nadahnjujuće, da bi

to nekome pomoglo, promijenilo život, spasilo ga u njegovim teškim i 'na

oko" bezizlaznim situacijama…

O KAKO SE U TOME VARAJU!

KAKO ME NA TO SAMO PODSJETILO TO PALJENJE SVIJEĆA!

U MRAKU CRKVE, OD JEDNE SVIJEĆE, UZ VJERU DA UČINIMO

ONO ŠTO MOŽEMO, ZAPALILI SMO SAMO SLIJEDEĆU SVIJEĆU,

PA KAKO GOD TO IZGLEDALO MALO I NEBITNO, JEDNA JE

SVIJEĆA UPALILA DRUGU I NASTALA JE SVJETLOST.

BOG SE PROSLAVIO!

PO SAMO JEDNOJ SVIJEĆI, NAŠOJ

SVIJEĆI, BOG JE UČINIO ČUDO.

SVJETLOST KOJA JE POBIJEDILA MRAK.

A AKO SAMO JEDNA SVIJEĆA STANE, NE UPALI SVOJIM

PLAMIČKOM ONU DRUGU SVIJEĆU, A MOGLA JE, SVJETLOST BI

BILA PUNO SLABIJA, ILI JE NE BI BILO, ILI BI S VREMENOM

NESTALA.

Te male svijeće, ti mali plamićci, su naša

svjedočenja drugima.

O, ZA KOLIKO BRAĆE I SESTARA ZNAM I OSJEĆAM DA BI

IMALI TOLIKO TOGA LIJEPOGA ZA SVJEDOČITI DRUGIMA O

TOME ŠTO IM GOSPODIN LIJEPOGA ČINI U ŽIVOTU, ILI ŠTO

IM JE UČINIO!

ALI, NE DAJU TO OD SEBE, TAJ PLAMEN UPALJEN U

NJIHOVOM SRCU I DUŠI…

NE STVARAJU DALJNJU SVJETLOST PA ĆE MOŽDA I NJIHOV

PLAMEN S VREMENOM SE UGASITI…

TKO ZNA?

JER SE GOSPODINU NE PRUŽA PRILIKA

DA SE PROSLAVI U NEKOM DRUGOM

SRCU, NEKOJ DRUGOJ DUŠI, U

NEČIJEM DRUGOM ŽIVOTU…

SVJETLOST SE NE ŠIRI… TAMA IMA

MOGUĆNOST DA VLADA I DJELUJE…

MOŽDA ĆE SE U OVIM MALIM PLAMIĆCIMA PREPOZNATI I

NETKO OD VAS…

MOŽDA ĆE TE OSJETITI DA BI NEKOME, SVOJIM SVJEDOČENJEM,

MOGLI UPALITI PLAMEN VJERE, ILI MU POJAČATI SVJETLOST

KOJOJ ĆE NASTOJATI ISTJERATI TAMU IZ SVOGA SRCA,

DUŠE… IZ SVOGA ŽIVOTA.

PRENESIMO SVJETLO KRISTOVO!

MOLIM TE, PREDRAGI GOSPODINE,

OJAČAJ SVOJIM SVETIM DUHOM SVU

DRAGU BRAĆU I SESTRE U VJERI U

ODLUCI DA DRUGIMA POSVJEDOČE SVE

ONO LIJEPO ŠTO IM ČINIŠ U ŽIVOTU!

DAJ DA ONO SVJETLO, KOJE SI IM TI

UPALIO U NJIHOVIM SRCIMA I

DUŠAMA, ONI PRENESU DALJE.

BLAGOSLOVLJEN, ČAŠĆEN I HVALJEN TI GOSPODIN U VIJEKE, I

TI BOŽE OČE, I TI BOŽE DUŠE SVETI.

I ČAST I SLAVA TEBI DJEVICE MARIJO, I CIJELOM DUHOVNOM

SVIJETU KOJ VRŠI I POŠTUJE BOŽJU VOLJU.